

Bidt zonder ophouden!.

<https://hdl.handle.net/1874/353488>

glc .

(4)

BIDT ZONDER OPHOUDEN!

TWEEDE DRUK.

TE ROTTERDAM,
bij M. WIJT & ZONEN,
Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.
1857.

N°. LXXII.

TABLE OF CONTENTS

Introduction 1

Chapter I 10

Chapter II 25

Chapter III 45

Chapter IV 65

Chapter V 85

Chapter VI 105

Chapter VII 125

Chapter VIII 145

Chapter IX 165

Chapter X 185

Chapter XI 205

Chapter XII 225

Chapter XIII 245

Chapter XIV 265

Chapter XV 285

Chapter XVI 305

Chapter XVII 325

Chapter XVIII 345

Chapter XIX 365

Chapter XX 385

Chapter XXI 405

Chapter XXII 425

Chapter XXIII 445

Chapter XXIV 465

Chapter XXV 485

Chapter XXVI 505

Chapter XXVII 525

Chapter XXVIII 545

Chapter XXIX 565

Chapter XXX 585

Chapter XXXI 605

Chapter XXXII 625

Chapter XXXIII 645

Chapter XXXIV 665

Chapter XXXV 685

Chapter XXXVI 705

Chapter XXXVII 725

Chapter XXXVIII 745

Chapter XXXIX 765

Chapter XL 785

Chapter XLI 805

Chapter XLII 825

Chapter XLIII 845

Chapter XLIV 865

Chapter XLV 885

Chapter XLVI 905

Chapter XLVII 925

Chapter XLVIII 945

Chapter XLIX 965

Chapter L 985

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendinggenootschap, tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij min geoeffenden; —
namelijk: L. MERENS, Predikant, H. E. VINKE, Th. Dr. en Hoogleeraar te Utrecht, J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage, J. BRAVE, W. VAN DER LEEUW, Predikanten te Amsterdam, R. ADRIANI en J. J. VAN OOSTERZEE, Th. Dr.

Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezès onderteekend is.

M. Wijn Stonen

BIDT ZONDER OPHOUDEN!

Men zou het gewis eene groote eer en een uitstekend voorregt achten, als men tot eenen wijzen en magtigen vorst dagelijks den vrijen toegang, en daarbij de verzekering had, dat hij, voor zoo ver zijn vermogen reikte, aan eens ieders betamelijke begeerten zou voldoen, en in de behoeften van al zijne onderdanen voorzien. Talrijk, voorwaar, zou de menigte zijn, die zich telkens om den troon van den goeden Koning zoude scharen; en ongetwijfeld zou men elkander als verdringen, om onder de eersten te zijn, die aan hem hunne wenschen konden openbaren, en hunne belangen aanbevelen. Doch hoe uitnemend is dan de eer, en hoe

onwaardeerbaar het voorregt, dat wij niet slechts elken dag, maar ieder uur, ja elken oogeblik tot aller heeren Opperheer ongehinderd kunnen naderen! Dat de een naar den ander niet behoeft te wachten, om tot Hem de toevlugt te nemen! Dat wij, zonen en dochters van het stof en strafschuldige zondaars, tot Hem mogen spreken als kinderen tot hunnen vader! Dat wij van Hem vertroosting, kracht en licht, en de vervulling van onze algemeene en bijzondere behoeften mogen vragen! En bovendien de vaste overtuiging hebben, dat Hij, naar Zijne wijsheid en liefde, alles geven zal, wat voor een ieder het beste, en het meest geschikt is om hem op te voeden voor zijne toekomstige bestemming. Inderdaad, men zou het verwachten, dat allen, zonder onderscheid, gaarne van die eer en dat voorregt zouden gebruik maken; en dat niemand zich door eenig beletsel zou laten weêrhouden, om telkens en op nieuw zijne bezwaren en nooden in Gods vaderlijken schoot vertrouwelijk uit te storten.

In die verwachting nogtans ziet men zich jammerlijk teleurgesteld, als men verneemt welke gevoelens en gezindheden des harten velen, die Christenen heeten, in hunne woorden en gesprekken openbaren, of in hun gedrag en hunnen wandel ten toon spreiden. Daaruit blijkt, dat er geene gemeenschaps-oefening tusschen hen en den Allerhoogste plaats heeft. Het gevoel hunner afhankelijkheid van Hem schijnt bij hen uitgedoofd. Zich zelve genoeg, verlaten zij zich op hunne eigen vermogens en krachten. Van den Hemel verwachten zij niets, maar alles van de aarde. Over hetgeen zij voornemen of ten uitvoer brengen, vergeten zij den zegen des Almagtigen af te smeeken. Zij hopen, ja rekenen daarbij voornamelijk op de goedkeuring en medewerking hunner vrienden en begunstigers. En onder alles, wat hen dreigt of drukt, zien zij den oppersten Bestuurder van hun lot voorbij, en verzuimen zij zich van een middel tot afwending en verzachting van gevaren en rampen te bedienen, dat, wèl aangewend, nooit vruchteloos is beproefd.

geworden, en dat bovendien zoo uitnemend geschikt is om geduldig en onderworpen het leed der aarde te doen dragen.

Mogt dit boekje als bij toeval denzulken in handen komen, die in het daar geteekende beeld hunne eigen gedaante aanschouwen, dan verzoeken wij hen vriendelijk, dat zij het niet ter zijde leggen. De lezing daarvan zou, onder den Goddelijken zegen, ook *hen* kunnen overtuigen, dat zij tot nu toe een voorregt versmaadden, hetwelk door geringe en magtelooze stofbewoners naar zijne waarde nooit genoeg geschat wordt, en dat zij eenen pligt verzuimen, aan welks beoefening God zelf de heerlijkste beloften heeft vastgemaakt. Onbewimpeld echter bekennen wij het, dat dit stukje in de eerste plaats niet geschreven werd voor degenen, die gewoon zijn het gebed te verwaarloozen; want hoe zou het in ons hebben kunnen opkomen, om hen, die aan den omgang met het beste Wezen geene behoefte gevoelen, tot het *bidden zonder ophouden* op te wekken? Neen, de meer gemoedelijke Christen stond

ons daarbij vooral voor den geest. Voor hem, die zich den Heer gedurig voor oogen stelt; wien het goed is nabij God te wezen; die van zijne genadige vergunning, om geheel het hart voor Hem te mogen ontlasten, gaarne gebruik maakt, voor wien het gebed zijn staf, zijn schild, ja somtijds zijne laatste toevlugt is op den vaak moeilijken levensweg, voor hem zullen wij het *in de eerste plaats* regt duidelijk pogen te maken, wat het beteekent *zonder ophouden te bidden*. *Vervolgens*, wenschen wij hem te doen gevoelen hoe noodzakelijk dit zij. *Daarna*, op eenige beletselen hem te wijzen, die hem somtijds verbinderen dezen pligt te betrachten. En *eindelijk*, hem eenige raadgevingen meê te deelen, die hem in het beoefenen daarvan kunnen behulpzaam wezen.

Wij hopen dat een ieder, die dit boekje in handen neemt, wel weten zal wat *bidden* is. Als wij onze behoeften en bezwaren, het zij onder onze bezigheden door stille

verzuchtingen, of in de eenzaamheid met eene hoorbare stem; het zij in den kring onzer huisgenooten en vrienden, of openlijk en gemeenschappelijk in onze heiligdommen, eerbiedig, ootmoedig en vertrouwelijk voor God open leggen; — onze nooden Hem klagen; — de vervulling onzer betamelijke begeerten van Hem verwachten; — voor Zijne onverdiende gunstbewijzen Hem danken, dan bidden wij. Het gebed is eene wezenlijke behoefte voor den redelijken mensch, die zijne zwakheid en afhankelijkheid gevoelt, en erkent, dat hij zich zelven niet helpen, of geven kan, wat hij noodig heeft. Het is eene aangename bezigheid voor den godvruchtige, waardoor hij de betrekking onderhoudt, die God zelf heeft aangeknoopt met Zijne opregte vereerders, toen Hij het hun vergunde om met vrijmoedigheid toe te gaan tot den troon Zijner genade. Het is eene verheffing der ziel tot den Onzigtbare, waardoor de afstand kleiner schijnt te worden, die den hemel van de aarde verwijdert, en zij zich nader bij den Algoede en Getrouwe plaatst, om

tot Hem te spreken als een vriend tot zijnen vriend, als een kind tot zijnen vader.

Als men weet wat bidden is, dan zal men er gewis zich niet over verwonderen, dat wij het gebed aanprijzen; maar niet al de lezers van dit boekje zullen zich terstond een helder begrip kunnen vormen van het opschrift, aan deszelfs hoofd geplaatst: *Biddt zonder ophouden!* Daarom zullen wij hun de beteekenis daarvan regt duidelijk pogen te maken. Het bevat eene opwekking niet van ons zelve, maar van eenen Apostel des Heeren. Vóór achttien eeuwen vloeide zij reeds uit de pen van den rijk begaafden PAULUS, toen hij zijnen eersten brief aan de gemeente te *Thessalonika* schreef. (1) Hij, — die in het belangrijkste keerpunt zijns levens, toen hij van een' vijand in een' vriend van JEZUS herschapen werd, in het gebed alleen verademing en troost had gevonden voor zijn door schuldbesef verbrijzeld gemoed; hij, — die onder al den smaad en laster, de vervolging en het lijden, welke hij om de

(1) 1 Thessal. V: 17.

verkondiging van het Evangelie moest verduren, lust en ijver, kracht en moed ontvangen had tot het werk zijner bediening op het herhaalde gebed; hij kon niet nalaten, onder velerlei vermaningen, ook *deze* aan zijne medechristenen te geven: *Bidt zonder ophouden!* Zekerlijk echter kan hij hiermede niet bedoeld hebben hun te bevelen, dat het gebed hunne *eenige* bezigheid zonde zijn; dat zij *altijd* en *onafgebroken* bidden moesten; want dit zou *onmogelijk*, *onnoodig*, ja zelfs *schadelijk* wezen.

De vermogens van onzen geest zijn beperkt. Hij kan zijne aandacht slechts op één bepaald punt vestigen. In een broos ligchaam wonende, dat hem in zijne werkzaamheden meermalen belemmert; en op de aarde vertoevende, waar hij dikwijls met voorwerpen van allerlei aard zich bezig houden, en voor het tijdelijke leven zorgen moet, is het hem *niet mogelijk*, zich altijd boven de beuzelingen van het stof te verheffen. Hij mag wel bij en onder alles, wat hij bedenkt en overlegt, God niet vergeten, en naar zijnen

wil zijne gedachten en voornemens regelen. Hij behoort ook, vóór hij iets belangrijks ten uitvoer brengt, den Almagtige om zijnen bijstand en zegen te vragen. Hij kan zelfs bij zijnen omgang met menschen, als hij in beslissende oogenblikken over gewigtige zaken hen onderhouden moet, door stille verzuchting zich tot den Alwetende opheffen, zoo als NEHEMIA deed, toen hij zijne vurige begeerte, om tot welzijn van zijn volk en vaderland naar *Kanaän* terug te keeren, aan den Perzischen Koning moest openbaren. (1) Maar het ligt buiten de grenzen der krachten van den menschelijken geest, om, zoo lang hij in de hutte der sterfelijkheid als opgesloten is, al den tijd aan den omgang en de gemeenschapsoefening met den Oneindige toe te wijden.

Dit is ook *onnoodig*; want het gebed is wel het beste en krachtigste middel tot aankweeking van christelijke gevoelens en deugd, maar het is de Godvrucht zelve niet. Door al onzen tijd aan het gebed te besteden,

(1) Nehem. II: 4, 5.

zouden wij onophoudelijk goede gezindheden en voornemens in ons binnenste verwekken, zonder ze ten uitvoer te brengen. Het zou een bestendig gebruik maken van het middel zijn, zonder ooit het doel daarvan te bereiken; een bedriegelijke schijn van godzaligheid, waaraan het wezen ontbreekt; een onchristelijk leven, dat onmogelijk kon ingerigt worden naar den inhoud van het Evangelie, hetwelk allerwegen op de beoefening zijner voorschriften aandringt.

En welk eene *schade* zou het veroorzaken, als wij al onze dagen alleen aan den omgang met God toeheligen! Wij zouden dan de ons toevertrouwde talenten begraven; de krachten, ons geschonken om werkzaam te zijn, verlammen; de ons aanbevolen pligten verzuimen. En de geschiedenis der Christelijke kerk kan het getuigen, hoeveel nadeel zulk een bespiegelend leven dikwijls gesticht; hoe vele ondeugden het gekweekt; hoe het menigmaal de huiselijke en maatschappelijke orde verbroken heeft. Onmogelijk heeft PAULUS kunnen willen, dat de Christenen zijne woorden

naar de letter zouden opvatten, toen hij schreef: *Biddt zonder ophouden!* Hij, die het zoo duidelijk wist, dat werkzame liefde tot God en den naaste het voornaamste bestanddeel van het Christelijke leven is; hij, die telkens op de oefening in godzaligheid aandrong; hij, die het den geloovigen te *Thessalonika* zoo nadrukkelijk inscherpte, dat, *zoo iemand niet wil werken, hij ook niet ete*; (1) dat zij *hunne eigen dingen zouden doen, en werken met hunne eigen handen*; (2) en dat *hij zelf nacht en dag gearbeid had, opdat hij niemand onder hen tot last zoude zijn*; (3) hij, voorwaar, kan door zijne vermaning geene aanleiding tot schandelijke en hoogst *schadelijke* ledigheid hebben willen geven.

Biddt zonder ophouden! zal dus naar het oogmerk des Apostels beteekenen: vestigt uwe aandacht gedurig op het hoogste Wezen! denkt dagelijks aan Hem, als den Beschikker van uw lot, als de Bron van alles goeds!

(1) 2 Thessal. III: 10^b. (2) 1 Thessal. IV: 11^b.

(3) 1 Thessal. II: 9^b. 2^e. brief III: 8.

Verblijdt u over de oogenblikken, welke gij tot eene naauwere gemeenschap met uwen hemelschen Weldoener kunt afzonderen! Koopt die zoo veel mogelijk uit! Maakt daarvan een trouw gebruik! Want hij, die deze neiging tot het gebed in zijn binnenste voedt, hij zal niet slechts God bestendig onder het oog en in het hart hebben, en het meermaalen onder zijne bezigheden en bij zijn verkeer met anderen door stille verzuchtingen tot Hem opheffen; maar er zal ook geen dag zijns levens voorbijgaan, waarop hij geene eigenlijke gezegde gebeden tot den hemelschen Vader zal opzenden. — Als wij eenen vriend bezitten, dien wij vuriglijk liefhebben, dan verlangen wij hem zoo dikwijls mogelijk te ontmoeten. De tijd, hoe kort, valt lang, gedurende welken wij van hem verwijderd zijn. Wij verrigten ons werk met verdubbelde vlijt, om des te langer den gemeenzamen omgang met hem te genieten. Zoodra wij er de gelegenheid toe hebben, begeven wij ons tot hem. Het is ons niet mogelijk een besluit te nemen, zonder zijn gevoelen

er vooraf over gehoord te hebben. Voor hem hebben wij geene geheimen. Gaarne luisteren wij naar zijnen raad. Bij elke onderneming rekenen wij op zijne hulp en medewerking. Wij gevoelen ons, met één woord, nergens vrolijker en gelukkiger dan in zijne nabijheid. Past men dit voorbeeld op den omgang des godvruchtigen met God toe, dan zal men zich, zoo wij vertrouwen, een helder begrip kunnen vormen van hetgeen de Apostel met zijne vermaning bedoelt: *Biddt zonder ophouden!*

Dat dit *noodzakelijk* is, wenschen wij in de tweede plaats onzen lezer te doen gevoelen.

Zonder ophouden te bidden is vooreerst noodzakelijk wegens het bevel van God zelve. Er is nauwelijks een pligt tot welks betrachtting wij in de gewijde schriften ernstiger en krachtiger worden opgewekt, dan tot het aanhoudende gebed. De heilige mannen, door den Geest Gods gedreven, komen daarop

telkens terug en weten bijkans geene woorden genoeg te vinden om ons de beoefening daarvan aan te prijzen. Onder de oude beoefening vermaanden de vrome Dichters en Profeten de *Israëlit*en bij herhaling, dat zij hun hart voor God uitstorten, zijn aangezigt zoeken, zijnen naam aanroepen zouden. De Heer JEZUS vooral leerde ons, dat men *altijd bidden moet en niet vertragen*. (1)

Om ons daartoe ten krachtigste aan te sporen, helderde Hij zijn onderwijs omtrent het *bidden zonder ophouden* door eene uitmuntende gelijkenis op. Er was eens, zeide Hij, in eene zekere stad eene weduwe, eene zwakke en hulpbehoevende vrouw, van haren steun en beschermer beroofd, en bovendien door eenen magtigen vijand verdrakt en benaauwd. Zij wendt zich in haren kommervollen toestand tot den hoogsten Overheidspersoon harer woonplaats, wiens pligt het was niet alleen regt te spreken, maar het ook te handhaven. Zij geeft hem opening van hare zaak, en ten volle over-

(1) Luk. XVIII: 1—8a.

tuigd van de billijkheid harer klagt, verwacht zij, dat de regter het vonnis der veroordeeling over hare wederpartij uitspreken, en ten uitvoer leggen zal. Doch zij zag zich in die verwachting teleurgesteld; want de man, tot wien zij hare toevlugt had genomen, was een stuursch en hardvochtig mensch, die God niet vreesde, en geen' mensch ontzag. Hij weigerde hare belangen zich aan te trekken, omdat hij er voor zichzelf geen voordeel in zag, en de arme vrouw geene middelen had om hem de handen te vullen. Daarom blijft hij haar met verachting afwijzen, toen zij, met tranen in de oogen, voortvoer zijne regtvaardigheid in te roepen. Zij laat zich echter door dien willekeur en tegenstand niet afschrikken of ontmoedigen. Op haar goed regt steunende, toont zij zich ongezind om van haren billijken eisch af te zien. Zij komt gedurig bij den regter terug om haar verzoek te herhalen. Hoe onvriendelijker hij haar bejegt en wegzendt, hoe sterker en onvermoeider zij aanhoudt. Tel-

kens dringt zij niet zoo veel klem en nadruk op de verhooring van hare bede aan, dat de anders onversaagde man voor eene magtelooze vrouw bevreesd wordt. Hij stelt zich voor, dat zij eindelijk *komen en hem het hoofd breken*, dat is, in het aangezicht vliegen en hem mishandelen zal. Hij ziet zijne rust, zijne eer, zijn gezag door haar bedreigd. En om zich van haren overlast te ontslaan, doet hij uit ijdel en angst, datgene waartoe pligt en geweten hem niet hadden kunnen bewegen: bij herstelt de verdrukte weduwe in het genot harer regten. Hoe uitlokkend is dit voorbeeld om ons tot het aanhouden in het bidden te bewegen! Hoe uitnemend geschikt om ons van de onmogelijkheid te overtuigen, dat God naar het gebed zijner kinderen niet zou hooren! of was het geene heerlijke overwinning, welke eene behoefte weduwe op eenen aanzienlijken en verharden booswicht behaalde? Hij, — op wien noch eerbied voor den Allerhoogste, noch achting voor zijne medemenschen ecnigen invloed hebben, hij wordt gedwee, en zwicht

eindelijk voor het herhaalde zuchten en smee-
 ken van eene vrouw. Niet door medelijden
 met haren beklagenswaardigen toestand, maar
 alleen door vrees voor de nadeelige gevol-
 gen, welke zijne voortdurende weigering
 voor hem zelve hebben kon, wordt hij
 ten laatste gedrongen om haar verlangen
 te bevredigen. Indien nu, vraagt de Heer,
 een onregtvaardige en gewetenlooze regter,
 een verachter van God en spotter met de
 ellende der verdrukten, een zelfzuchtig en
 hoogmoedig man zich bewegen laat door
 ernstig en aanhoudend bidden, zou dan het
 allerheiligste en regtvaardigste Wezen, de
 Regter der weduwen en Vader der weezen,
 de onbaatzuchtigste en tot allen zich neêr-
 buigende Handhaver van regt en gerechtigheid
 zijne gunstgenooten dag en nacht te vergeefs
 tot Hem laten roepen? Neen; het is niet
 uit hardvochtigheid en wreedheid, als hij
 vertraagt zijne lievelingen te hulp te komen;
 maar uit gadelooze *lankmoedigheid*, zoo wel
 over de goddeloozen, als over zijne onregt
 lijdende kinderen. *Ik zeg u*, zoo betuigde

Jezus, dat Hij hun haastelijk, op het onverwachts, als zij de hoop op uitkomst of redding reeds opgegeven hebben, *regt doen zal*, en hunne betamelijke wenschen vervullen. Daarom mag het uitstel der verhooring hunner gebeden hen nimmer moedeloos maken of doen wanhopen, maar moet hen veeleer tot het *bidden zonder ophouden aansporen*.

Menigvuldig zijn ook de vermaningen van 's Heilands discipelen, die in hunne brieven daartoe gedurig opwekken. Zij bevelen ons: *Volhardt in het gebed!* (1) *Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging!* (2) *Weest in geen ding bezorgd; maar laten uwe begeerten in alles door bidden en smeeken met dankzegging bekend worden bij God!* (3) *Werpt al uwe bekommernissen op Hem; want Hij zorgt voor u.* (4) *Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een ieder mildelĳk geeft, en niet verwijt;*

(1) Rom. XII: 12c.

(2) Kolloss. IV: 2.

(3) Filipp. IV: 6.

(4) 1 Petr. V: 7.

en zij zal hem geschonken worden. (1) Dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zoo wij iets bidden naar zijnen wil. Hij ons verhoort. En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zoo weten wij, dat wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben. (2)

Voorwaar, al deze betuigingen en opwekkingen ons gedaan in den naam van God zelve, die ons waar en duurzaam geluk altijd beoogt, moesten reeds genoegzaam zijn, om een ieder van haar groot belang te overreden, en tot het *bidden zonder ophouden* aan te moedigen.

Wij zullen echter nog meer overtuigd worden dat dit noodzakelijk is, als wij *ten tweede* op de *voornaamste oogmerken en heilrijke gevolgen* van het gebed de aandacht vestigen. Het dient om als afhankelijke schepselen den Almachtige te huldigen als onzen Heer en Koning, om als behoeftigen Hem te erkennen voor onzen eenigen en algenoegzamen Weldoener; om als on-

(1) Jak. I: 5.

(2) 1 Joh. V: 14, 15.

waardigen de liefde en genade van den Barmhartige af te smeeken; om als zwakke, ligt struikelende zondaars op onze menigvuldige gebreken en overtredingen opmerkzaam te blijven; en het te gevoelen, dat wij alles van den hemelschen Vader moeten ontvangen, en zijne hulp altijd noodig hebben. Door het gebed wordt de eerbied voor God en zijne bevelen telkens verlevendigd, en de liefde jegens Hem, waaruit de gewillige gehoorzaamheid van zelf voortvloeit, aangevuurd. Door het gebed leeren wij meer vertrouwelijk met het Opperwezen te verkeerem, en worden wij bevreesd, om Hem, even als een vriend met wien wij dagelijks omgaan, te beleedigen. Door het gebed herinneren wij ons onzen verheven aanleg en onze heerlijke bestemming; maken wij de kluisters lossen, die ons aan het stof boeien; verheffen wij ons boven de vergankelijke dingen dezer aarde; en stemmen wij ons tot het bedenken en betrachten van al wat edel, rein en goed is. Het spreekt van zelf, dat deze heerlijke bedoelingen, waar-

mede de omgang met den Oneindige ons zoo dringend is aanbevolen, door ons niet bereikt zullen worden, en wij de liefelijke vruchten van het gebed voor ons zelve niet genieten kunnen, ten zij wij gehoor geven aan de vermaning des Apostels: *Bidt zonder ophouden!*

En dit wordt nog noodzakelijker, als wij *ten derde* bedenken, dat het aanhoudende gebed alleen het vermogen bezit om ons *te bemoedigen en op te beuren onder den kommer en de bezwaren van het tegenwoordige leven.* Niet altijd is het pad, dat wij hier beneden bewandelen, effen noch de hemel boven onze hoofden helder. Donkere wolken pakken zich wel eens zamen. Het onweder barst los, en de storm loeit om ons heên. Ja, de lijdensbeker gaat op eene onbestendige en vergankelijke wereld van hand tot hand. Een ieder moet er vroeger of later uit drinken. Den eenen treffen rampen, welke geen menschelijke arm kon afwenden, of geene menschelijke hand verligten. De andere ziet zijne, zoo hij meende,

wel beraamde plannen verijdelen, of lijdt schade aan zijne bezittingen. Hier kwijnt men langzaam weg aan eene ongeneeslijke kwaal, waarbij de kunst des heelmeesters verlegen staat. Daar wordt men in droefheid en rouw gedompeld daar den vroegtijdigen dood zijner geliefden. Sommigen worden miskend en veracht, omdat men hunne verrigtingen in een valsch daglicht plaatst, of hen van misdrijven beschuldigt, waarvan hun geweten hen volkomen vrijspreekt. En allen gaan wij eene toekomst tegen, waarvan het geheel onzeker is, wat zij voor ons in haren schoot besloten houdt. Wat anders zal ons onder dit alles opbeuren en bemoeiden dan het aanhoudende gebed tot den almachtigen en liefderijken God, die dreigende gevaren afwenden, de magtigste vijanden beschamen, en de pijnlijkste wonden verzachten kan? Of hebt gij het wel niet eens ondervonden mijn broeder of zuster! dat het gewigt der rampen dat u neêrdrukte verminderde, als gij aan eenen trouwen vriend of vriendin uwen nood kondet klagen; als dezen

deelnemend naar u luisterden, en door hunne deelneming in uw lot, een gedeelte van het pak dat u bezwaarde schenen over te nemen? Maar wat zijn aardse vrienden, beschouwd als vertrouwelingen van ons verborgen verdriet? Hoe zelden vindt men er één, voor wien men het hart geheel kan openen, en aan wien men zich onbewimpeld durft vertrouwen, zoo als men is en zich gevoelt? Hoe velen daarentegen, die wel in onze vreugde; maar weinigen, zeer weinigen, die in onze droefheid willen deelen? O! geheel anders is het God tot zijnen vertrouwing te hebben, die altijd nabij is, om ons te hooren; voor wien wij niets behoeven te verzwijgen; aan wien wij de geheimste begeerten onzer ziel ontdekken kunnen. Inderdaad, wanneer men onder het leed en de zorgen des levens tot den Algoede de toevlugt heeft genomen, dan is het, als men uit het bidvertrek terugkomt, of men met zijnen besten vriend heeft raad genomen. Men gevoelt dan eene merkbare verandering en verligting, even als of de hemelsche Vader, van wien

wij overtuigd zijn, dat Hij het lot zijner kinderen met wijsheid bestuurt, een gedeelte der bezwaren heeft afgewenteld.

Eindelijk *ten vierde* is het aanhouden in het gebed noodzakelijk, omdat *onze gebeden meestal niet terstond verhoord worden*; want het gebeurt dikwijls, dat God eerst dan de betamelijke wenschen zijner opregte vereerders vervult, als zij Hem meermalen daarom hebben aangeroepen. Hij schenkt hun, wat zij noodig hebben op *zijn*en tijd, en door *die* middelen, welke Hij de beste acht. Hij verbeidt wel eens te hulp te komen, opdat het blijken zoude, dat alle menschelijke berekeningen feilen, en de vergankelijke ADAMS-zoon niets vermag. Hierdoor wil Hij het geloof in Hem op den toets stellen; zijne kinderen in het onwankelbare vertrouwen op Hem oefenen; en hen aansporen, om zich naauwer aan Hem te verbinden. En als zij dan eindelijk uit Zijne vaderlijke hand ontvangen, wat zij menigmaal vurig van Hem begeerden; ja somtijds nog meer dan zij verlangden of

durfden verwachten, welk eene verkwikkelijke vreugde zal dan de geheele ziel innemen dergenen, die zonder ophouden baden? Hoeveel zoeter zal dan het genot der zegeningen zijn, welke de hemelsche Weldoener hun aanbiedt als vruchten van hun herhaald gebed! Welk een gloed van dankbaarheid zal daarbij het geheele hart verwarmen!

Wij twifelen er niet aan, of onder onze lezers zullen er sommigen zijn, die zich zelve moeten beschuldigen, dat zij de Apostolische vermaning: *Biddt zonder ophouden!* te weinig ter harte nemen, al is het dat zij door eenen godsdienstigen zin en vromen wandel boven anderen uitmunten, zoo als wij over het geheel van hen vertrouwen, voor wie wij dit boekje bestemden. Wij stellen ons voor, dat van hen deze en gene bij zich zelve zal zeggen; „Er komt bij mij „weinig van dien dagelijkschen omgang met „den Allerhoogste. Ik bid, ja, op bepaalde „tijden; maar het hart blijft daarbij doorgaans

„zoo koud. Het is dikwijls niet veel meer
 „dan eene uiterlijke vertooning en pligtple-
 „ging voor den Heer, tot wiens troon ik
 „meestal uit gewoonte nader. Ik ben van
 „het betamelijke der gemeenschaps-oefening
 „met mijnen hemelschen Leidsman overtuigd.
 „De voordeelen en genoegens daaraan ver-
 „bonden, zijn mij niet onbekend; maar ik
 „weet zelf niet wat mij daarvan terughoudt.
 „Ik neem mij wel eens voor om daarin
 „meer getrouw en naauwgezet te worden,
 „maar verzuim op nieuw mijn goede voor-
 „nemen ten uitvoer te brengen.” Stemt gij
 in, broeder of zuster! met de betuiging, welke
 wij u daar in den mond legden? Dan ver-
 manen wij u ernstig om ook in dit opzigt
 naar verbetering te trachten. Dan moogt gij
 wel beginnen met te vragen, dat de Heer u
 meer beziele door zijnen Geest, die uwen
 bidijver zal aanvuren. En dan zult gij on-
 getwijfeld verlangen, dat wij u op *eenige*
beletselen wijzen, welke u in de betrachting
 van den pligt, door PAULUS ons aanbevolen,
somtijds hinderlijk zijn.

Een *eerste* beletsel is, dunkt ons, een *niet levendig geloof aan Gods voorzienigheid*. Men stemt het wel toe, dat de zorg, het opzigt en bestuur des Oneindigen tot al zijne schepselen zich uitstrekken; doch men berust te veel in de bloote toestemming dezer algemeen erkende waarheid, zoodat zij haren heilzamen invloed op het hart en leven niet uitoefent; want als wij meer bedachten, dat wij door Gods adem bezielde, door Zijne magt geschraagd, door Zijne wijsheid geleid worden; — als wij, zonder eenigen twijfel, ons steeds overtuigd hielden, dat wij geenen voet voorwaarts kunnen zetten zonder den bijstand van den Alvermogende te behoeven; — als wij het diep gevoelden, dat er geen dag van ons leven voorbijgaat, waarop wij geene vergiffenis van onze feilen en gebreken noodig hebben om deelgenooten te zijn en te blijven van de geestelijke en onvergankelijke zegeningen door CHRISTUS ons aangebragt; wij zouden als van zelf bewogen worden om telkens en op nieuw tot den hemelschen Vader de toevlugt te nemen, en *zonder ophouden te bidden*.

Een *ander* beletsel, dat ons in de beoefening van dezen pligt vaak belemmert, vinden wij in onze *lusteloosheid en traagheid*. Toen het voortreffelijkste schepsel op aarde van zijnen Schepper het aanwezen had ontvangen, kende het geen grooter wellust, dan door Hem geleid en opgevoed te worden. Vrolijk ging het zijnen Weldoener te gemoet, als deze zich openbaarde om het te onderwijzen. Het zag Hem in alles, wat het omringde, en proefde zijne gunst in al, wat het genoot. Maar nadat de mensch zich had laten vangen in den strik der zonde, verwijderde hij zich, door haren heilloozen invloed, hoe langer zoo verder van het beste Wezen, in welks tegenwoordigheid hij zich te voren verblijde. Nadat hij de hand van zijnen getrouwen Leidsman had losgelaten om zijnen eigen lust te bevredigen, verflaauwde het verlangen naar den omgang met Hem; ja de begeerte daartoe werd bijkans geheel uitgebluscht. In plaats van met zijnen God te raadplegen, en aan Hem zich te onderwerpen, volgt hij nu meestal zijne eigen in-

zigten, en verlaat zich op zijne wijsheid en voorzigtigheid. Van middelen, welke hij aanwendt en niet van den daarbij onmisbaren zegen des Almagtigen, verwacht hij de vervulling zijner behoeften. Hij vestigt zijne hoop op broze en zwakke stervelingen, en niet op den Waarachtige en Onveranderlijke. En alzoo berust hij veeltijds in de tweede oorzaken, omdat hij geenen lust heeft en te traag is, om tot de eersten op te klimmen.

Wij houden *ten derde* de *aardsgezindheid* insgelijks voor een beletsel, dat niet weinigen verhindert den raad van PAULUS op te volgen; want zoo lang men van het zichtbare en vergankelijke de hoofdzaak van het leven maakt, is het niet mogelijk, dat er eene bestendige begeerte naar den omgang met God kan ontstaan, in de ziel die met het zien- en zinnelijke geheel vervuld is. Of *weet gij niet, dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God.* (1) Niemand immers kan

(1) Jac. IV: 4.

twee heeren dienen; want of hij zal den éenen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den éenen aanhangen en den anderen verachten; gij kunt niet God dienen en den Mammon. (1) Daarenboven, als men op de aarde bijkans uitsluitend voor de aarde leeft, dan blijft er geen tijd over om dien aan het behartigen van zijne eeuwige belangen en het daartoe noodige gebed toe te wijden. Men werkt en zwoegt en slaaft dan van den vroegen morgen tot den laten avond om de spijs die vergaat. Men heeft het dan zoo druk met zijne huiselijke zaken of beroepsbezigheden, met het verbeteren van zijnen staat, of het ontwerpen van allerlei plannen daartoe, met het regelen van op handen zijnde feesten, of het bijwonen van allerlei vermaken, dat men geen uur van den dag kan uitwoekeren, om eenen blik naar binnen te werpen, en het hart naar boven te heffen. Hierbij komt, dat men, nu en dan tot God naderende, door zijne gehechtheid aan het aardsche zich verleiden laat, om alleen of

(1) Matth. VI: 24.

voornamelijk tijdelijke zegeningen van Hem te vragen, die Hij naar Zijne wijsheid en goedheid maar zelden schenken kan, omdat zij de kwaal, waaraan men lijdt, veeleer verergeren dan verbeteren zouden. Men wordt nu ontevreden en verdrietig. Men klaagt: „Meermalen bad ik reeds om een ruimer bestaan, „een' aanzienlijker post. grooter voorspoed bij „mijne ondernemingen; doch ik werd niet „verhoord.” Men laat nu het bidden na, dat men waant vruchteloos te zijn, en ontwijkt God hoe langer zoo meer, van wien men meent, dat Hij ons niet genegen is. Maar indien onze wenschen en begeerten integendeel zich meer naar het geestelijke en hemelsche uitstrekken, dan zullen wij, om deze betere schatten te verkrijgen, den hemelschen Vader met een meer kinderlijk toeverzigt aanroepen, en Hij zal ze, op het gebed, ons zekerlijk geven. Door deze ervaring geleerd, zouden wij den band der vereeniging tusschen ons en het beste Wezen telkens naauwer toehalen, en het verlangen naar het verkeer met den Vriend onzer zielen zou dagelijks toenemen.

Men vindt er ook velen, die zich het gebed van *sommige uitwendige omstandigheden onafscheidelijk* verbeelden. En ziet daar een *vierde* beletsel, dat hen verhindert daarin aan te houden. De één stelt zich voor, dat het zeer veel op de *plaats* aankomt, waar men tot den Allerhoogste naderd, en hecht groote waarde aan opzettelijk daartoe ingerigte kamertjes of bidcellen. Een ander denkt, dat zijn omgang met God aan *vast bepaalde tijden* van den dag verbonden is. Hier meent men, dat de waarde en kracht des gebeds aanmerkelijk verhoogd worden, als een *leeraar der godsdienst* daarbij de voorganger is. En elders verbeeldt men zich dat *vele en uitgezochte woorden* tot een ernstig en hartelijk gebed vereischt worden. Wie zal het ons niet toestemmen, dat deze en dergelijke verkeerde begrippen en vooroordeelen in het *bidden zonder ophouden* belemmeren moeten? O, als men zich gedurig herinnerde, wat JESUS tot de *Samaritaansche* vrouw heeft gesproken: *Vrouw! geloof mij, de ure komt, wanneer*

gijlieden, noch op dezen berg (Gerizim), noch te Jeruzalem, den Vader zult aanbidden, want God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten [Hem] aanbidden in geest en waarheid (1). Als men meer acht gaf op het voorbeeld des Zaligmakers, voor wien de gansche natuur een heiligdom was, waarin Hij des daags of des nachts, des morgens of des avonds zich voor Zijnen hemelschen Vader nederboog, zoo dikwijls Hij aan den gemeenzamen omgang met Hem behoefte gevoelde.

Als men 's Heilands onderwijs, op eenen berg in Galilée gegeven, meer ter harte nam: Gij, wanneer gij bidt, gaat in uwe binnenkamer, en uwe deur gesloten hebbende, bidt uwen Vader, die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. En als gij bidt, zoo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de Heidenen; want zij meenen, dat zij door hunne veelheid van woorden zullen ver-

(1) Joh. IV: 21, 24.

hoord worden. Wordt dan hun niet gelijk (1) Als men meer aan het uitmuntende gezegde van PAULUS dacht: *De God, die de wereld gemaakt heeft, en alles wat daarin is, deze zijnde een Heer des hemels en der aarde, woont niet in tempelen, met handen gemaakt; en wordt ook van menschenhanden niet gediend [als] iets behoevende.* (2) Als men het nooit vergat, dat eene kinderlijke gezindheid, dat eenvoudigheid, welmeenendheid en hartelijkheid onze gebeden bovenal aangenaam maken bij God, men zou overeenkomstig des Apostels bevel, meer *bidden zonder ophouden.*

Er is, eindelijk, nog een *vijfde* beletsel, dat sommige gemoedelijke Christenen meermalen in het bidden doet vertragen. Men hoort hen wel eens klagen over het *gemis van vrijmoedigheid*, waardoor zij verhinderd worden gemeenzaam met den hemelschen Vader om te gaan. Naar mate zij in de kennis van zich zelve toenemen, en hoe langer zoo meer ontdekken, dat zij dagelijks

(1) Matth. VI: 6-8. (2) Hand. XVII: 24, 25a.

met de booze lusten van het vleesch te strijden hebben, en in vele opzigten struikelen, naar die mate wankelt somtijds hun geloof, verflaauwt hunne hoop, en vermindert ook hunne vrijmoedigheid tot het gebed. Het gevoel van hunne onwaardigheid en trouweloosheid maakt hen huiverig om tot den Waarachtige en Getrouwe telkens de toevlugt te nemen. Tot dit wegwerpen hunner vrijmoedigheid laten zij zich echter meestal verleiden door hunne bekrompene denkwijze omtrent den inhoud van het Evangelie, omtrent de zondaarsliefde van God, en de algenoegzaamheid Zijner genade in CHRISTUS JEZUS, onzen Zaligmaker. Door Hem, en door Hem alleen, onzen eenigen Middelaar en Voorspraak bij den Vader, die leeft om voor ons te bidden, hebben wij eenen ruimen en geopenden toegang tot God. Zoo lang wij den grond onzer vrijmoedigheid tot een vertrouwelijken omgang met Hem bij ons zelve zoeken, zal deze telkens onder onze voeten wegzinken, en wij, bevreesd en verlegen, zullen tot den vlekkeloos

Reine niet durven naderen; maar als wij ons verlaten op de uitnemendheid en waar- digheid van onzen Heer JESUS CHRISTUS, *door wien wij geregtvaardigd zijnde uit het geloof, vrede hebben bij God*, (1) dan buigen wij ons kalm en blijmoedig voor den troon Zijner genade neder, om onze behoeften en bezwaren voor Hem te leggen. En *wij hebben geen Hoogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden; maar die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, [doch] zonder zonde.* (2) *Onze zonden!* — ja, — *zij kunnen de oorzaak zijn onzer onvrijmoedigheid tot het gebed, als wij er in volharden; als wij ze onnadenkend of met opzet bedrijven; als wij er niet tegen op onze hoede zijn; maar als wij ze haten, ze betreuren en belijden; als wij gelooven, dat wij in den Geliefde de vergeving der misdaden hebben naar den rijkdom zijner genade;* (3) en de toenemende zelfkennis ons daarbij aanspoort tot de oefening in

(1) Rom. V: 1.

(2) Hebr. IV: 15.

(3) Efes. I: 7.

godzaligheid, dan kunnen wij zeker wezen, dat geene zondē of zwakheid, die nog tegen onzen wil in ons overgebleven is, ons behoeft te verhinderen om te *bidden zonder ophouden*.

Met de voornaamste beletselen bekend, die tot het vertragen in het bidden aanleiding geven, is het de dure plicht van iederen Christen om zich daarvoor in de eerste plaats te wachten. Dit zal onzen Lezers minder moeilijk vallen, als zij bij herhaling aandachtig overwegen en ter harte nemen, wat wij bij het voorstellen en ontwikkelen dier beletselen hun aanbevelen. Hierdoor zullen zij zich telkens meer in staat gevoelen om ze te boven te komen. Met dat al konden wij dit stukje niet eindigen, zonder dat wij er nog *eenige raadgevingen* hadden bijgevoegd, welke, met Gods zegen, voor allen nuttig kunnen zijn, die de Apostolische vermaning wenschen op te volgen.

Herinner u, ten eerste, dikwijls hoe

vele en uitgestrekt uwe behoeften zijn!
Wij hebben allen dagelijks ontelbaar vele behoeften, behoeften voor ons zelven en voor onze lieve betrekkingen; behoeften voor den geest en voor het ligchaam; behoeften voor het tegenwoordige en toekomstige leven; behoeften voor het land waarin wij wonen; en voor de uitbreiding van het koningrijk der hemelen op aarde. Omdat de meesten daarmede onbekend zijn, weten zij veeltijds niet waarom zij bidden zouden, en bevinden zij zich in eene zekere soort van noodzakelijkheid om het gebed te verzuimen. Van deze onkunde zal men genezen worden, als men meer oplettend zijnen weg betreedt; naauwkeuriger acht geeft op alles, wat men rondom zich ziet gebeuren, en zich gewent aan eene naauwgezette beproeving van zijn hart en zijnen wandel; eene beproeving, die zooveel mogelijk al de betrekkingen en omstandigheden des levens omvat. O, als wij ons gedurig onze menigvuldige nooden en gebreken voorstellen, dan zullen wij veeleer over de onmogelijkheid klagen om

alles, wat ons op het harte ligt, in Gods vaderlijken boezem uit te storten, dan dat het ons aan gedachten en woorden tot het gebed ontbreken zal. Daarom verzuime niemand zich dagelijks eenige oogenblikken in het eenzame af te zonderen! Hij onderzoekte dáár zijnen toestand! Hij denke na over zijne gezindheid jegens God en zijnen naasten; over het waarnemen van den post waarop de Voorzienigheid hem plaatste; over het verkeer met zijne huisgenooten en vrienden; over het voorbeeld, dat hij geeft aan degenen die hem omringen; met één woord, over al zijne algemeene en bijzondere aangelegenheden; over al zijn doen en laten! En er zal zulk een overvloed van gevoelens en gezindheden, van begeerten en wenschen zich op één hoopen, die hem tot het gebed aanleiding geven en stemmen zullen, dat hij de vermaning van PAULUS buiten twijfel zal opvolgen: *Bidt zonder ophouden!*

Vergeet, ten tweede, nooit, hoe nietig en kortzigtig de mensch, en hoe ondoordringendelijk Gods wijsheid is! Velen, helaas!

verzuimen dezen raad op te volgen. Zij zijn, over het algemeen, wijs in hunne eigen oogen. Zij verstouten zich over alles te oordeelen en te beslissen. Zij weigeren somtijds te gelooven wat boven het bereik hunner rede ligt. Zij hebben daarenboven bekrompene begrippen van den hoogen God. Zij meten zijne volmaaktheden af naar de onvolledige denkbeelden, welke zij er zich van vormen. En uit hunne redenen zou men dikwijls dit gevolg afleiden, dat hun lot veel beter geregeld en bestuurd zou worden, indien de Alregeerder daarbij hunne inzichten volgde; óf, dat *zij* de leiding, de gunst en den bijstand van den Almagtige en Barmhartige wel ontberen kunnen. Het spreekt van zelf, dat het gevoel van afhankelijkheid bij dezulken wordt uitgedoofd; de kinderlijke gezindheid jegens den hemelschen Vader onderdrukt, en de neiging tot het gebed uit het hart verbannen. Men onderscheide zich voordeelig van die waanwijze en hoogmoedige menschen! en vergeete het nooit, dat ons verstand te beperkt, en

ons oog te kortzigtig is, om te weten en te beoordeelen wat waarlijk goed en nuttig is. Men verbeelde zich een kind, dat met zijnen vader over het beste plan van opvoeding en over zijne toekomstige bestemming in de maatschappij verlangde te spreken! Zou het in staat zijn den vader, indien deze daarover met zijnen lieveling handelen wilde, in zijne redenering te volgen? — Men stelle zich een' eenvoudigen landman voor, die tot den Koning naderde om hem over de hooge aangelegenheden des Rijks te raadplegen, en omtrent de geheimen der staatkunde te worden ingelicht! Zou hij, indien de Vorst zich vernederde om zich daarover met hem in te laten, niet telkens de schouders ophalen, en bij zijne terugkomst van het paleis zich niet tot de bekentenis gedwongen zien, dat hij niet veel wijzer den monach verlaten had, dan toen hij tot hem kwam? — En zouden wij dan, onbedrevene kinderen van den hemelschen Vader, nietige onderdanen in het gebied van den Koning der koningen, Zijne beschikkingen over ons met al hare

beweepponden, oorzaken en gevolgen kunnen bevatten? Hoe onmogelijker dit is, zooveel te meer betaamt het ons, in den wil van God te berusten en aan Zijn bestuur ons te onderwerpen, als onze lotgevallen naar onzen zin en ons verlangen door Hem niet geregeld worden. Men make zijne begeerten in alles, door bidden en smeeken met dankzegging aan God bekend! (1) Doch wanneer, zelfs op het aanhoudende gebed, onze vurigste wenschen niet bevredigd worden, dan wachte men zich toch aan Gods wijsheid te twijfelen, Zijne liefde te verdenken, en Zijne daden te berispen. Veel liever legge men zijn oordeel aan banden, en verbeide eerbiedig de uitkomst van 's Heeren wegen! Men herinnere zich, hoe menigmaal op het levenspad zich een bevallig licht heeft verspreid over hetgeen te voren donker was! En men houde zich overtuigd, dat onthouding en ontbering zoowel dienstbaar zijn aan onze vorming en opvoeding voor onze toekomstige bestemming, als het bezit en genot der gaven,

(1) Phillipp. IV: 6b.

welke op het aanhoudende gebed van den hemel afdaalden!

Stel u, ten derde, het beeld van uwen Heer steeds levendig voor oogen! Niets betaamt den Christen meer dan te zien op zijnen oversten leidsman; en als hij zegt, dat hij in Hem blijft, ook te wandelen, zoo als zijn Heer gewandeld heeft. Was het Zijne spijs den wil te doen Desgenen, die Hem gezonden had, en Zijn werk te volbrengen, Hij stemde zich daartoe gedurig door het gebed. Meer dan eene maand zonderde Hij zich af op eene eenzame plaats om dáár, waar geen menschelijk oog Hem bespiedde, alleen met Zijnen Hemelschen Vader om te gaan, opdat Hij zich toerusten en krachten verzamelen zoude tot het volbrengen der moeilijke taak, Hem aanbevelen. (1) Moest Hij eene zaak van groot belang ten uitvoer brengen, waarvan voor de vestiging van het Koningrijk der hemelen zeer veel afhing, Hij bereidde er zich toe door den verborgen omgang met God. Wij

(1) Matth. IV : 1 volg.

vinden er eene proeve van in den nacht, welke den dag voorging, waarop Hij het twaalfstal zijner leerlingen verkiezen zoude. Toen lag Hij neêrgeknield voor zijnen grooten Zender, opdat Hij in zijne keus door Hem geleid en bestuurd mogt worden. (1) Ja, zelfs tot het verrigten zijner wonderwerken schijnt de Zaligmaker zich gesterkt te hebben door het gebed; want toen zijne discipelen Hem eens vroegen, waarom zij eenen beklagenswaardigen lijder niet hadden kunnen helpen, zeide Hij onder anderen tot hen: *Dit geslacht vaart niet uit, dan door vasten en bidden.* (2) En toen Hij bij het graf van LAZARUS gereed stond, om hem, die reeds vier dagen daarin lag, het leven terug te geven, *hief Hij de oogen opwaarts en zeide: „Vader! Ik dank U, dat Gij mij gehoord hebt.* (3) Ook wanneer JEZUS, aan het einde van een' drukken en woeligen dag, naar eenige rust verlangde, dan schonk Hem de stille gemeenschapsoefening met zijnen Vader

(1) Luk. VI; 12 volg. (2) Matth. XVII: 21.

(3) Joh. XI: 41^b.

eene aangename verpoozing. Hij zond dan zijne leerlingen voor zich henen, liet vervolgens de schare die Hem omringde van zich, *en klom daarna op eenen berg alleen, om te bidden.* (1) Of brak er een nieuwe levensdag voor Hem aan, waarop Hij wist, dat velerlei bezigheden Hem wachtten, dan *stond Hij des morgens vroeg op, als het nog diep in den nacht was, en ging henen naar eene woeste plaats, en bad aldaar.* (2) Ja, telkens verwijderde Hij zich van zijne discipelen en van de menigte, die Hem omgaf, om zich te sterken tot zijn gewichtig werk en zijnen strijd tegen de magt der duisternis, door het vertrouwelijke gebed tot God. (3) En als zijne ziel ontroerd werd en tot den dood toe bedroefd bij het naderen van de vreeselijke ure, waarin zijn ligchaam verbroken, en zijn bloed vergoten zou worden tot vergeving van veler zonden, dan ontweek Hij zelfs zijne geliefdste vrienden, en zocht en vond in het gebed alleen troost

(1) Matth. XIV: 23. (2) Mark. I: 35.

(3) Luk. V: 16. XI: 1 enz.

en moed en verademing. (1) Dus oefende de Heer dag aan dag gemeenschap met God, en haalde den band der vereeniging, waarmede Hij zich aan zijnen Vader verbonden gevoelde, hoe langer zoo naauwer toe. O, dat een ieder, die naar zijnen naam zich noemt, het geloof in, en de liefde jegens den Verlosser openbaarde door Hem na te volgen in het *bidden zonder ophouden!* Want zijn voorbeeld verkondigt ons luide, wat het aanhoudende gebed vermag tot opwekking en aankweeking van godvruchtige gezindheden en voornemens, en tot het getrouw vervullen der pligten, welke een ieder te betrachten heeft in den werkring, waarin de Voorzienigheid hem plaatste.

Men vorme zich, eindelijk, een helder begrip van de verhooring der gebeden! Meen niet, broeder of zuster! die dit boekje leest, dat gij dan alleen de liefelijke vruchten van uw gebed inoogst, als juist *die* gaven van den hemel tot u afkomen, om welke gij gevraagd hebt; want dit denkbeeld zou u

(1) Matth. XXVI: 36 volg.

menigmaal aanleiding geven tot vertragen in het bidden. Niet altijd toch kan en mag de hoogste wijsheid en teederste liefde van God ons schenken, wat wij van Hem verlangen. Of hoe! Zou het niet dikwijls schadelijk voor de kinderen wezen, als de ouders hun in alles hunnen zin gaven, en hunne wenschen bevredigden? Maar gelijk deze hunne lievelingen, die op eene vriendelijke en innemende wijze bij hen aanhouden, niet van zich stooten, of geheel ledig wegzenden; gelijk deze, in plaats van al hunne dwaze begeerten te vervullen, hun iets geven, dat hen niet schaden, maar voor hen nuttig wezen zal, zoo handelt ook menigmaal de hemelsche Vader. Neen; Hij laat zijne kinderen niet te vergeefs dag en nacht tot Hem roepen. Hij neigt het oor tot hun aanhoudend gebed. En de vrucht daarvan gaat in waarheid nooit verloren. Want al verkrijgen zij niet wat zij vuriglijk wenschten, al kan de last, die zwaar hen drukt, niet van hunne schouders worden afgenomen, zoo ontvangen zij op het aanhoudende gebed kracht van

boven om het kruis te kunnen dragen, dat hun is opgelegd, en zich kalm en geduldig te onderwerpen aan het bestuur van Hem, die ons nooit plaagt of bedroeft van harte, maar ons altijd tot ons heil beproeft. Toen eens het kind van den Koning DAVID door eene gevaarlijke ziekte was aangetast, zonderde hij zich af in het binnenste van zijn paleis. Hij vastte, hij waakte, en bragt den geheelen nacht door in stille gemeenschapsoefening met God. Hij hoopte dat hij door zijn ernstig en aanhoudend gebed den dood van zijnen zoon zou afweren. Maar de Heer vervulde den wensch van zijnen dienaar niet. Reeds den volgenden dag blies het kind den adem uit. Toen het berigt van zijnen dood den Vorst ter ooren kwam, verviel hij niet tot wanhoop, zoo als zijne hovelingen vreesden. Integendeel verliet hem van dezen oogenblik af zijne angstige gejaagdheid. Hij stond op van de aarde; hij baadde en zalfde zich; hij veranderde zijn gewaad, en ging op naar den tabernakel. Van daar teruggekomen, at en dronk hij zoo als te voren; want de rust

en kalmte waren in zijne ziel hersteld, omdat hij berustte in den wil des Allerhoogsten, dien hij niet vruchteloos had aangeroepen. (1) Toen de Apostel PAULUS door eenen Satansengel werd gekweld, en hem een scherpe doorn in het vleesch was gegeven, nam hij de toevlugt tot den Heer. Hij bad Hem bij herhaling, dat hij van het leed, dat hem greefde, en in het vervullen zijner bediening hinderde, bevrijd mogt worden. Maar de goddelijke wijsheid achtte het niet nuttig in dit opzigt aan zijne begeerte te voldoen. Hij moest bestendig het lijden verduren dat hem neêrdruchte, opdat hij zich op de uitnemende openbaringen, waarmede hij van den hemel begunstigd was, niet zoude verheffen. Met dat al was zijn aanhoudend gebed niet te vergeefs geweest; want de Heer had zijnen getrouwen dienaar daarop geantwoord: „Mijne genade is u genoeg, en mijne „kracht wordt in zwakheid volbragt.” (2)

Zie in deze voorbeelden wat het aanhoudende gebed vermag, en waarin de ver-

(1) 2 Sam. XII: 15-23. (2) 2 Kor. XII: 7-9^a.

hooring daarvan gelegen is. De ziel kan overgestelpt worden door de rampen, die, gelijk een vloed, op ons aanstroomen; maar dan in die bange oogenblikken, is het gebed de hefboom voor den neêrgebogen geest. Het bezit eene veelvermogende kracht om den zinkenden moed te schragen. Het voert op zijne vleugelen tot den hoogen rotssteen van ons vertrouwen. Het doet in ruimer lucht ademen, waar de zorgen en kommer dezer aarde niet zoo zwaar drukken. En het versterkt het wankelende geloof, dat *al* de paden des Heeren goedertierenheid en waarheid zijn voor degenen die zijn verbond en zijne getuigenissen bewaren. (1) Daarom nemen wij afscheid van onze Lezers met hun, aan het einde van dit boekje, nogmaals de ernstige behartiging der vermaning aan te bevelen, aan het hoofd daarvan geplaatst: **BIDT ZONDER OPHOUDEN!**

(1) Psalm XXV: 10.
